

DE REFORMATIE

WEEKBLAD TOT ONTWIKKELING VAN
HET GEREFORMEERDE LEVEN

DIE UWE JEUGD VERNIEUWT ALS EENS ARENDS PSALM 103:5

Onder redactie van Prof. Dr K. Schilder.

Medewerkers: Ds F. A. den Boeft, Helpman; Ds E. T. v. d. Born, Amersfoort; Drs R. H. Bremmer, Zwolle; Ds J. van Bruggen, Assen; Prof. P. Deddens, Kampen; Ds D. van Dijk, Groningen; Ds J. Francke, Rotterdam; P. Groen, Rotterdam; Prof. B. Holwerda, Kampen; K. v. Huizen, Groningen; A. Janse, Breda; Dr P. Jasperse, Leiden; Ds B. Jongeling, Sappemeer; Ds H. Knoop, Rotterdam; Ds J. Meester, Haarlemmermeer; Mr J. Meulink, Enschede; Dr G. K. Schoep, Den Haag; A. Schilder, Den Haag; Ds H. J. Schilder, Utrecht; Ds J. Smelik, Groningen; Dr H. Smilde, Groningen; Ds J. P. v. d. Stoel, Batavia; D. Stroo, Bussum; Prof. Dr C. van Til, Philadelphia, Pa, U.S.A.; Prof. C. Veenhof, Kampen; Ds G. Visé, Kampen; Ds C. Vonk, Schiedam; Ds F. de Vries, 's-Gravenhage; Ds D. K. Wielenga, Rotterdam; A. Zijlstra, Groningen.

Alle stukken bestemd voor de Redactie zende men aan: Prof. Dr K. SCHILDER, Vloedijk 14, Kampen
Adm.-adres: Oosterbaan & Le Cointre N.V. — Goes

Postrekening Nummer 406040 ten name van
BUREAU „DE REFORMATIE“ — GOES
Telefoon 3424

Abonnement: f 4.— per half jaar bij vooruitbetaling
Voor het Buitenland en Ned. Indië f 10.— per jaar
Advertentiën: 10 cent per mm. Losse nummers 20 cent

INHOUD: Hoofdartikel: Christus' Profetisch ambt in het Paaschuur. Paaschreugde, ook in „overblijfselen“ van „Christus“ verdrukking. — Gedicht: Psalm 69: 28—37; Ten leven — ten val; Maria! — Op en om 't kerk-

plein: Zullen we eens wat gaan doen?? — Uit de Schrift: Israël's verwondering bij het vestigen van Gods Koningsheerschappij. — Boekbespreking: „Het Kind“ en andere gedichten. — Kerknieuws.

te spreken, terwijl het „publiek“ nog ten eenenmale ontbreekt?

Christus' Profetisch ambt in het Paaschuur

* HOOFDARTIKEL

Met Paschen zijn we gewend te spreken van den Levensvorst. Het is de Koning, die overwint. Weldra spreekt de Opgestane het uit, dat Hem is gegeven alle macht in den hemel en op de aarde. Als Koning moet Hij heerschen, daartoe verhoogd aan Vaders rechterhand.

Maar zien we daarbij wel toe, dat ook in het Paaschuur niet gescheiden wordt wat God heeft samengevoegd! We belijden toch immers, dat drieërle ambt door God den mensch gegeven is en dat het eene van het andere geen oogenblik is los te denken? En wanneer we ons herinneren dien oud-testamentischen tijd, toen de ambtsbedieningen na den zondeval weer afzonderlijk „op gang kwamen“, is ons dit toch reden tot verontmoediging, omdat daarin God zoo duidelijk ons demonstreerde, hoezeer onze zonde uiteen heeft gerukt wat door Hem verbonden was en door Hem in het verbond der genade ook weer in zijn eenheid wordt hersteld en bevestigd? Zouden wij dan tevrede zijn met de ruimte die onze Paaschmeditatie gewillig, zeer gewillig, inruimt voor den Koning en voor het overige goeddeels volstaan met te zeggen, dat zijn profetisch ambt in Zijn „omwandeling“, „bijzonder“ uitkomt, Zijn priesterschap aan Zijn Kruis „domineert“ en Zijn Koningschap in en na de Opstanding het eerste en zware „accent“ krijgt? Neen toch immers? Wel zullen we voor oogen houden, dat ten dezen onderscheid en voortgang op Christus' Middelaarsweg van vernedering en verhooging is op te merken, maar niet dan om in de eenheid en volheid Zijner ambtsbediening Hem geloovig te omhelzen, onzen Hoogsten Profeet en Leeraar, eenigen Hoogepriester, eeuwigen Koning. Hem immers komt meerder eere toe dan Melchizedek, die voor zijn deel wezen mocht Koning-Priester; Hem belijden wij in Zijn drievoudig ambt, niet verdeeld vóór, aan, en na het Kruis, maar vervuld en bekleed en bediend al de dagen, ook in het eigen uur der Opstanding in den Paaschhof.

Zoo immers alleen is Hij Middelaar, is Hij volkomen Plaatsvervanger. In de dagen der vernedering heeft Hij in ons drievoudig ambt al onze gehoorzaamheid volbracht. En in Zijn verhooging vertoont Hij de glorie der volkomen en ongerepte ambtsbediening. In Hem komt de gerechtvaardigde ambtsdrager te staan voor het aangezicht des Vaders. Reeds mag Hij het feestkleed aantrekken van het geestelijke lichaam voor de eeuwigheid bestemd. Maar in dat feestkleed mag en zal, moet en wil Hij het werk voleinden. Het volbrachte werk wordt nu toegepast en bestemd voor de laatste openbaring-in-heerlijkheid. Want feest en werk strijden niet bij Hem. Zij strijden reeds niet bij den God der Schepping, van wiens „rust“ op den zevenden dag wij belijden, dat zij volle activiteit in zich sloot. Zij doen het evenmin bij den God der Herschepping en Zijn Middelaar, bij wie het bereiken en verwerven van de Paaschrust tegelijk inhoudt de laatste actie en het

geweld van een nu saamgepersten tijd. Zoo kan de Christus het eeuwig feestkleed zich aantrekken en juist dan en daarin en daardoor Zijn ambt, het drievoudige, rijk ontplooiën. Om te verdienen is zulks geenszins meer van nood. Maar om de verdienste bekende te maken en toe te passen, uit te deelen en haar volle effect in den laatsten dag te doen bereiken gaat het nu juist zijn heerlijke glorieuze dienst-der-verhooging bewijzen. Want nu het bewezen is, dat in de menschelijke natuur alle ambtelijke gehoorzaamheid tot de laatste penning kon worden betaald, wordt ook als prijs der verhooging die volkomen drager van het volledige ambt den hemel ingedragen. En dat niet maar bij wijze van apotheose om te zeggen „wat heeft hij het mooi gedaan“, maar omdat nu de Vader ook wil genieten van de nabije aanschouwing van een zoo getrouwen Knecht, in den arbeid duurzaam bezig; omdat de Zoon nu ook zelf het voorrecht smaken mag van in vrijheid, dat is: niet meer onder Satans bereik, noch ook onder Vaders druk, knechtelijk te spelen voor Vaders oog in naam tevens van al de Zijnen; omdat de Geest het zich een eer wil rekenen door zulk 'n Middelaar en getrouwen Knecht te worden uitgezonden, opdat hemel en aarde vervuld zouden zijn van dezen lof der gehoorzaamheid.

Lof der gehoorzaamheid — dien verkrijgt zich God in het Paaschuur, waarin Hij zelf den volmaakt-gehoorzame officieel en publiek rechtvaardig verklaart. Daarom reeds doen wij goed, ons af te remmen in ons emotioneel enthousiasme voor den Levensvorst op Paschen, ook niet alleen te roemen in den Priester-Koning, die nu weldadigheid bewijzen gaat, maar — opdat het drievoudig beeld zuiver en harmonisch blijve — met name, en allereerst, te letten op den Profeet, die opstaat uit den dood en uit de dooden. Want in dat ambt toch begint alle gehoorzaamheid, in den staat der rechtheid, en in dien der vernedering, en in dien der verhooging, wijl alle gehoorzaamheid slechts beginnen kan bij het hooren van Gods Woord en dan het naspreken daarvan en het recht doen daaraan, gelijk het de taak van den Profeet toch is.

Doch, zoo rijst de vraag, is het wel mogelijk en zinvol om van den Profeet Christus te spreken in het opstandingsmoment? Bij een profeet denken wij toch onwillekeurig in het bijzonder aan het spreken met den mond. Nu is duidelijk, dat Christus weldra spreken gaat, eerst tot de vrouwen, en zoo vervolgens. De eerste Paaschdag is vol van profetisch-bezigen, gelijk het de Emmaüsgangers wel heel duidelijk hebben mogen ondervinden en rapporteeren. Doch het oogenblik van de opstanding — is dat ook een profetische daad? Is dat niet veeleer, om niet te zeggen uitsluitend, koninklijk: de overwinning op den dood? Trouwens, heeft het zin van een profeet

te spreken, terwijl het „publiek“ nog ten eenenmale ontbreekt?

Het antwoord op die vraag is reeds afhankelijk van de andere, namelijk wat men onder „dood“ verstaat. Die dood zelf toch is niet anders dan profetisch te verstaan. De dood kan hier niet biologisch worden verklaard, noch emotioneel worden getaxeerd, doch moet uitsluitend worden gezien als instrument in de bediening van het recht Gods. Dat recht had zijn woord gesproken reeds op den Goeden Vrijdag, toen de Christus de smarten leed van den eeuwigen hel-schen dood. Toen ook reeds was het rechtsgeding vol-streden, want de Christus kon uitroepen: volbracht! en Zijn Geest bevelen in Vaders handen. En wanneer Hij nu vervolgens ook heeft ondergaan de vernedering van den tijdelijken dood en den grafgang en de verzegeling van dat graf door het officiële wereldlijke recht van Pontius Pilatus, dan haast zich nu ook alles in de rechtszalen Gods om te proclameeren dat aan Zijn recht is voldaan. Daartoe moet het graf verbroken worden. Daartoe moet Pilatus' rechtszegel worden verscheurd door de rechtsproclamatie van den Rechter van hemel en aarde. De officiële constateering dat Hij gestorven is moet nu plaats maken voor de officiële constateering dat het graf van binnen uit is doorbroken. Geconstateerd en geregistreerd moeten worden de gevolgen van het rechtsverkeer tusschen Vader en Zoon, waar deze gezegd had „volbracht“ en gene nu ook uit kracht der voldoening den Zoon kwam roepen uit den dood. Dit laatste roepen — het gaat als zoodanig voorbij aan het waarnemingsvermogen van Pilatus en het Sanhedrin. Niemand was daarbij, toen de Vader den Zoon tot het leven wekte en de Zoon verrees achter den steen. Maar de gevolgen worden openbaar en daarin de feiten. De verbreking van het zegel wordt gerapporteerd en moet een verklaring erlangen. En dat men dienaangaande gissen gaat en liegen, bewijst temeer hoezeer hier alles afhankelijk is van de vraag: hoe denkt ge over den dood, en wat is hij, en welk recht beheerscht hem?

Welnu, op die vraag hebben Vader en Zoon het antwoord gegeven en bevestigd in het oogenblik waarin opwekking en opstanding tezamen vielen. Want toen is het Woord Gods gesproken, gelijk het nog nooit gesproken had. En toen heeft de Zoon dat Woord gehoord zooals nog nooit gehoord is. De Vader sprak Zijn Woord van opwekking en verhooging, den Zoon roepend naar boven. In den beginne der wereld was daar geweest het Woord, waardoor Hij riep de dingen die niet zijn alsof ze waren. Maar nu roept Hij den Zoon, die gestorven is, tot het leven terug. Nu is daar her-schepping, levend-making, tegenover en uit den dood en het rijk der dooden. En dat woord heeft de Christus gehoord — en gevolg gegeven. Daarin is Hij, van den eenen kant gezien, verwant aan andere dooden, door Hem zelf of Zijn knechten (ook onder het Oud Verbond) tot het leven teruggeroepen. Hij zelf had bijvoorbeeld tot Lazarus geroepen: Kom uit. En toen kwam Lazarus uit. Ook Lazarus „hoorde“ het Woord dat tot leven riep. En wanneer dit nu met den Christus zelf geschiedt, dan is Hij ook daarin aan Lazarus verwant. Hij wordt opgewekt immers, zoo zegt de Schrift — en dat passivum („worden“) gold ook van Lazarus, en anderen, bijvoorbeeld die zeer velen, die Christus in de verrijzenis vóórgingen aan den avond van Goeden Vrijdag, in het uur van Zijn dood. Immers, Hij is „eersteling dergenen die ontslapen zijn“ — in den dood en de opstanding hunner een. Maar dan ook — Hij is eersteling. Met Hem begint het pas. Want van Hem geldt ook het andere: niet slechts het passivum, maar ook het acti-vum, Hij wordt opgewekt, maar ook: Hij staát op.